

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

LUND, KARL XII:s RESIDENSSTAD 1716—1718.

EFTER FOTO. AF L. JONN:s EFTERTR., LUND.

DEN 1 DECEMBER 1912.

14:DE ÅRG. N° 9.

KARL XII.

Kliche: Bengt Sjöström

BARNPORTRÄTT EFTER ORIGINAL, SANNOLIKT AF D. VON KRAFFT, TILLHÖRIGT PROF. AUG. QJENNERSTEDT, LUND.

KARL XII.

Efter kopparstick af M. von der Gucht (efter Ehrenstrahl). I Professor Aug. Quennerstedts samlingar.

till honom framställdes. Eleven fick med denna metod, mer än de flesta, lära sig att tänka först och tala sen. Eftervärlden åter finner här en intressant och gifvande källa vid studiet af Karl XII:s karaktärsutveckling. En hel mängd sådana skriftliga förståndsöfningar finnas i behåll. Låt om oss repetera en af dem:

Läraren, Nordenhielm, skriver: "Wet Herren wäl, hwad tiden är för ett kosteligt ting?"

Prinsen svarar, också skriftligt: "Ja men"

Nordenhielm: "Täckes Herren då säga mig ett som tiden dåger till:

Prinsen: "Tiden dåger att göra allehanda wäckra saker på"

N.: Innan man kan göra något wackert, så behöfves en ting vara förut: Wet Herren wäl till att säja mig hwad det skulle wara?

P.: Ja men: Bee Gud, gå igenom swårhet och bedröfwelse, höra goda råd och förmaningar.

N.: Än iner, om Herren så behagar?

P.: Man måste vara dygdig, sedig och from.

N.: Än mer, om här finnes något i förråd?

P.: Man måste wara hörsam och lydig emot sina Föräldrar och alla menniskor, som råda det som godt är.

N.: Tör hända, att här kommer ännu något mera fram?

P.: Man skall wara så from som ett lamb. Man skall wara lefwandes. Man skall hafva hierta i lifwet på sig.

N.: Om möjligit wore, så beder jag ännu om ett?

P.: Man skall wara barsk emot sina fiender som ett lejon, och wara hemma så from som ett lamb.

Att den sjuåring, som gaf dessa svar var ett tänkande barn se vi äfven af det här meddelade gosseporträttet af Karl XII.

Att han blef en tänkande man, det finna vi icke

Statssekreteraren *Andreas Nordenhielm* gjorde icke blott sin höge elev utan äfven eftervärlden en stor tjänst, då han lät kronprinsen Karl, den blifvande Karl den tolfte, skriftligen afatta svaren å de förståndsfrågor, som

blott af hans sednare porträtt, utan än mer af hans ord och af hans gerningar.

När adeln af den nyss myndig förklarade 15-årige konungen sökte lindring i reduktionen, fick den till svar "att konungen i nåder inhämtat deras ödmjuka anhållan och lär bäst weta, hädanefter som hittills, med kunglig nåd anse dem bland ridderskapet, som därtill göra sig wärdiga, medelst trogna tjänster och wördsamt förhållande mot kungl. maj:t och dess kungl. hus".

Ett icke mindre betecknande karaktersdrag af konungaynglingen var det, då han efter att en gång wid ett gladt lag ha råkat säga mer än han efteråt ansåg lämpligt, för att icke dylikt skulle upprepas helt fränsade sig bruket af starka drycker. Därigenom blef Karl XII — utan att dock wara bunden af något föreningslöfte! — vår kanske förste absolutist.

En varm och uppriktig gudsfuktan bodde i konung Karls hjärta. Någon i högre mening verkligen kristen personlighet torde wara svårt att uppleta. Alltid hade han sin bibel med sig. När han under kriget i Polen för fjärde gången läst igenom bibeln, antecknade han detta på dess första blad. Men så ångrade han sig och ref bort bladet "på det att ingen måtte tro, att han ville skryta".

Äfven i detta, i sin gudsfuktan, liknade Karl XII sin store idealkung, Gustaf II Adolf. Det var ju också dennes verk han fullföljde eller sökte fullfölja såväl i sin religionspolitik som öfrigt. De schesiska protestanternas frigörelse genom Karl XII var slutstenen till Gustaf II Adolfs religionspolitiska värf i Tyskland.

KARL XII.

Efter gammalt oljefärgs-porträtt tillhörigt Göteborgs Museum, förvaradt å gamla Elfsborgs fästning.

Och hwad var väl Karl XII:s politik i öfrigt annat än en oupphörlig och konsekvent sträfvan att trygga det svenska väldet mot roflystna grannar. Detta att vinna trygghet för Sverige, det var alltid hans mål. Karl XII har aldrig fört något eröfringskrig, han har aldrig själf börjat något krig och dem,

KARL XII.

Efter oljemålning af David von Krafft, tillhörigt Professor F. Wulff, Lund.

som mot hans vilja påtvungits honom, dem har han alltid önskat att så snart som möjligt föra till ett för framtiden betryggande slut.

Men när det måste föras krig, då var "kung Karl den unge hjälte", — "Werldens hjälte", såsom han kallas på ett porträtt från Altranstädt-tiden, — då var han i spetsen för sin armé den rätte mannen på den rätta platsen. Ty han kunde, såsom den preussiske konungen sade, "med små medel utföra det, hvartill andra behöfva stora arméer".

Krigarens lif blef också, man kan kanske säga tyvärr, Karl XII:s. Ty hvad hade han ej kunnat utträtta för den inre riksförvaltningen, om han fått lefva i fred. De moderna åtgärder, som af honom här hunno vidtagas, visa hän på långt senare, oss närliggande tider. Karl XII var en förgångsman här såsom i så mycket annat.

Mest är han ju dock känd såsom krigaren, fältherren. Hans krigsplaner voro snillrika, hans ma-

növreringar mästerliga, hans anfall oemotståndliga.

Det var hos honom, sade man, något *horrendum*, fruktansvärdt, men ock något *venerandum*, vördnadsbjudande.

Och dock, ehuru han var Europas skickligaste fältherre, dock lyckades han ej. Hvarför? Anledningen var en ogynsam krigshasard, delvis olämpliga underbefälhafvare och, hvad Pultava beträffar, det olyckliga skott, som på hans födelsedag den 17 juni 1709 träffade honom i foten, och gjorde det omöjligt för honom att själf föra befälet. Och sist, då han åter stod i spetsen för en stark och framgångsrik armé, då satte döden en gräns för hans bana.

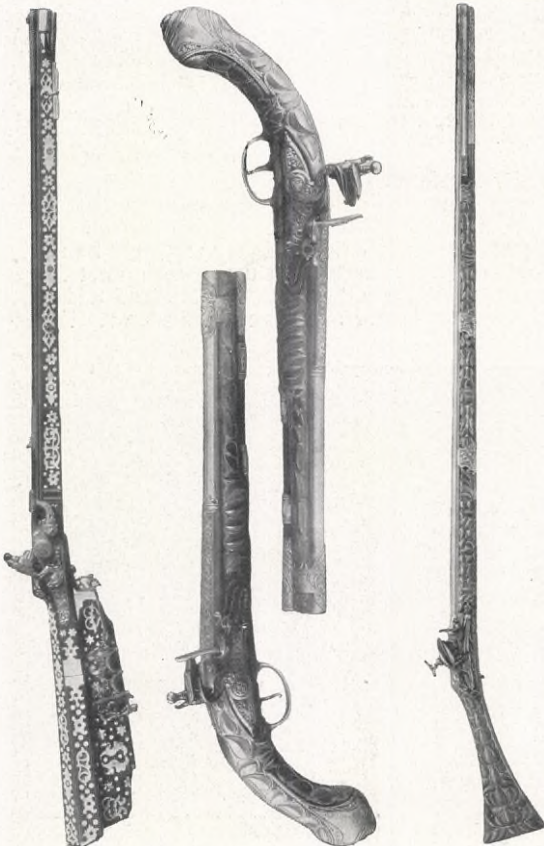
Han fick den död, som han själf önskat, i spetsen för sin armé, Gustaf Adolfs död, döden för fosterlandet.

Men aldrig har ett dödsfall till tidpunkten kommit mer olägligt för Sveriges land.

* * *

Efter fotograf. Klische: Bengt Sjöströmsparne.
SIDOPARTI AF KARL XII:s VAGGA I K. LIFRUSTKAMMAREN.

Efter fotograf. Klische: Bengt Sjöströmsparne.
Bössa som tillhört Karl XII.
K. LIFRUSTKAMMAREN; Klische: Bengt Sjöströmsparne.
Pistoler och bössa skänkta till Karl XII af sultan Achmed III.

Efter fotograf. Klische: Bengt Sjöströmsparne.
UNIFORMSPERSEDLAR, som buros af Karl XII, då han stupade den 30 november 1718.

Det är i historieforskningen icke, åtminstone icke främst, tråga om sympati eller antipati. Där är ändamålet framför allt annat att undersöka, hur det verkligen varit, hvad som ägt rum, att låta detta vara detta. Men forskningens resultat, den sanna verkligheten, kan väl vara af den art, att den inger känsla för eller emot de handlande personerna.

Kan det väl då vara möjligt att gå förbi Karl XII:s historia utan att känna sympati då han, som en 18-års yngling, genom kulregnet vadar i land vid Humlebäck på Själlandska kusten, som 4 månader sedan i snögloppet vid Narva segrar öfver en kanske tiodubbelt stark fiende, som vid Pultava, ehuru svårt sårad och febersjuk, när segern vändes i nederlag och allt hotar att råka i upplösning, blödande ur ett svårt sår griper in med sin oemotsägbara auktoritet och samlar armén till ett ordnad återtag. Eller för honom, som vid Bender, hellre än att se sig för-rådiskt utlämnad till sina fiender, med en handfull svenskar sätter sig till motvärn mot 10,000 turkar och tartarer, och — lyckas, om ej att slå sig igenom, så dock att vinna stridens hufvudsakliga mål. Eller för honom, som vid Fredrikssten till sist för en fientlig kula för Sverige låter sitt lif just på den plats, från hvilken arméns högste befälhavare kunde bäst och snabbast

Efter fotografi. Kliché: Bengt Silfverparre.
KAROLINSKA GRAFKORET VID RIDDARHOHMSKYRKAN
I STOCKHOLM.

gripa in i händelsernas gång.

Vi, som veta, huru rysligt förhållandena utvecklade sig efter hans död, vi kunna ju säga, att det hade varit bättre, om Karl XII på aftonen af den ödesdigra första adventsöndagen 1718 befunnit sig på en annan plats, där han haft större utsikter att spara sitt lif. Men vi kunna dock ej klandra honom för att han var just där, där hans aldrig svikande plikt-känsla hade ställt honom, i spetsen för armén.

Hade Karl XII lefvat längre, huru synas ej händelserna ha kunnat länka sig! Norge taget såsom "kompensation" för Östersjöprovinserna! Fred och förbund med Ryssland! Därigenom styrka nog att tilltvinga sig icke ofördelaktiga freder med de andra fienderna.

Nu vändes allt efter den sammanhållande kraftens bortgång, efter hjältens död, mot andra mål än dem, som varit hans. Utan att begagna framgångarne i Norge lämnades armén att genom vanvård och overksamhet

under ett oförklarligt och nesligt återtag till och med i eget land, och utan att ens möta fienden, göra stora förluster både i folk och materiel. I stället för att, såsom Karl XII:s afsikt varit, ingå fred med den farligaste fienden, avslutade man först kriget med de mindre farliga, och lät Ryssland under tre år härja och bränna på de svenska kusterna. För att

Anslutningsfotografier.

VID FREDRIKSSTENS FÄSTNING.

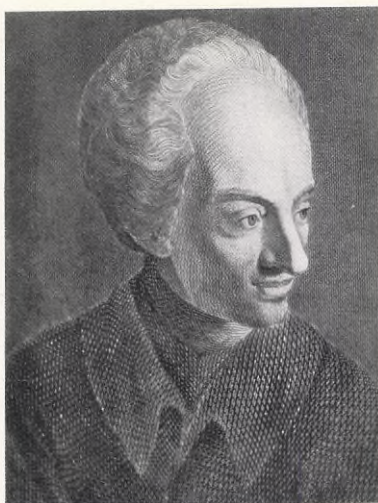
Från vänster: Minnessten vid löngräfven, som upptogs den 30 nov 1718. Det norska minnesmärket bredvid den plats, där kungen stupade. Längst bort till höger: det svenska monumentet.

Kliché: Bengt Silfverparre.

NORSK SOLDAT

vid det norska minnesmärket bredvid den plats, där Karl XII stupade.

KARL XII.
Efter gravyr af Holloway, tillhörig
M. Schürer v. Waldheim.

heten. Han bör själf få stå i sanningens ljus. En alltmer upplyst, exakt och opartisk historieforskning har ändtligen på de sista två decennierna fört hans bild allt närmare detta mål.

Hur ofta har ej Karl XII:s historia tidigare vanställt i vårt land, genom att hans krig studerats utan anlitande af för tiden passande tillförlitliga kartor, och hans politik utan kännedom om de staters, af hvilka den var beroende. Härtill har kommit, att man allt för ofta har utgått från en förutfattad ståndpunkt, att man bedömt Karl XII:s lifsgärning mer på grund af hvad som till tiden skedde efter honom än på grund af hvad som var följden af hans åtgöranden. Små skribenter ha också allt för ofta sökt att göra sig själva stora genom en nedrivande verksamhet på bekostnad af rätt och sanning. Andra ha icke haft den opartiska syn på tingen, som är en nödvändig förutsättning för en exakt historieforskning eller ock ha de varit i saknad af det rikare källmateriel, som genom sednare oförtrutet arbete kommit i dagen och blifvit behandladt.

Däri genom har Karl XII, särskildt genom Fryxells, men äfven andras i detta fall ovederhäftiga åtgörande kommit att för svenska nationen länge framstå i en skef och osann dager till men för det svenska folkets rätta uppfattning af en utaf dess största konungar och en utaf dess historias mest intressanta och betydelsefulla perioder.

Det har varit vår tid och dess grundligare och mer vetenskapliga forskningsmetoder förbehållet att åter komma sanningen närmare äfven i uppfattningen af Karl XII och hans tid.

Härför ha vi framför allt att tacka män sådana som professorerna Hjärne, Quennerstedt, Stille, Hallendorff, krigsarkivarien Petrelli, arkivarien Brulin, docenten Sörensson, bibliotekarierna Bring och Hjelmqvist, generalen friherre Rappe, löjtnanterna Uddgren och Bennedich, kandidaterna Bonnesen och Carlquist jämte flere andra yngre forskare, som nu med framgång arbeta på Karl XII:s historia. Det är

här ej tala om den nesa, till hvilken det otyglade själfväldet förde oss i den inre politiken!

Men Karl XII skall icke betraktas ur sympatiens eller antipatiens subjektiva dagrar eller skuggor. Han skall ses ur sanningens ljus, och det tål han väl vid. Ingen egenkap var kanske hos honom själf mer framträdande än just sanningskärleken, ärligheten, ärlig-

i detta forskningsarbete en glädjande renaissance, som bl. a. tagit sig uttryck i bildandet af det Karolinska förbundet, som har till uppgift att främja hithörande forskningar och att bekantgöra deras resultat.

Tyvärn finnes ej ännu någon sammanhängande historia skriven af Karl XII:s hela regering, i hvilken man tillgodogjort sig de senaste forskningsresultaten. Det gäller sålunda, om man vill studera konung Karls historia, att gripa sig an med brottstycken, som fått en bättre belysning. Men det gäller också att, åtminstone innan man kan läsa med själfständig kritik, undvika det myckna, som är skrifvet med tendens, med afsikt att nedsätta.

Likasom i vetenskapen, så har också i konsten Karl XII:s bild länge varit åsidosatt. Äfven där har dock en renaissance brutit in. Med största framgång har friherre Gustaf Cederström här arbetat. Huru många djupt kända Karl XII:s taflor har han ej skänkt oss, främst hans jätteverk Karl XII vid Narva! Men ännu är det så, att för menige man är Karl XII:s bild svår att komma öfver. I en svensk bokhandel är det i allmänhet omöjligt att få köpa ett enda porträtt af Karl XII, men af Napoleon, fransmannens kejsare, finnes i hvarje aldrig så liten boklåda, minst hundra olika sorter att välja emellan!

Underliga öde!

En tysk författare skrifer om Karl XII: "Ingen hjätte har blifvit så falskt bedömd som Karl; ingen var så utomordentlig." Samme författare kallar honom för "den kanske mest storhjärtade konung, som jorden burit."

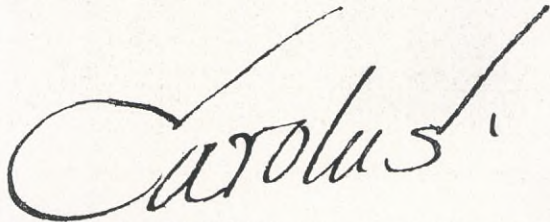
"Han är kanske", säger Voltaire om Karl XII, "den enda människa, och hittills den ende konung, som icke haft någon svaghet."

Hvilket folk har en sådan representant i verdenshistorien, ett sådant minne?

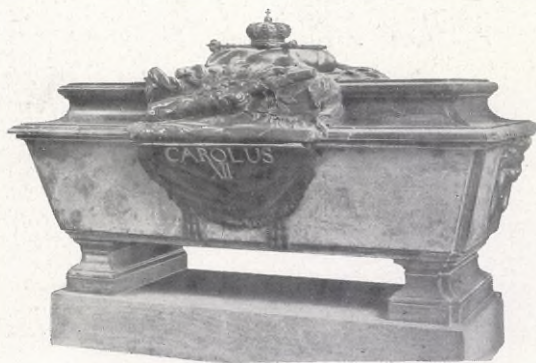
Utrymmet sätter här en obeveklig gräns för dessa rader. Mycket borde ha sagts och ovisst är, om

just det sagts, som helst bort sägas. Andamålet har mindre varit att meddela något nytt om Sveriges nationalhjälte, mer att väcka intresse för ett problem i vår historia, som håller på att lösas. Vår historieforskning har här sin största nationella uppgift, kanske också sin tacksammaste, säkerligen en af sina svåraste.

Max Schürer von Waldheim.

KARL XII:s NAMNTECKNING. Från ett bref till hertig Fredrik af Sachsen, dateradt Lund den 25 februari 1717. I prof. A. Quennerstedts samlingar.

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.
KARL XII:s SAKKOFVAG i Karolinska grafkoret i Riddarholmskyrkan i Stockholm.

Ktild: Bengt Silfverparn.

SÄLLSKAPET IDUNS 50-ÅRSJUBILEUM: Minnesmedalj af E. Lindberg.

A. F. TRYBOM.
Tilldelade Danska Förtjänstmedaljen i guld.

Imødekommen ved denne og mange tidligere Lejligheder."

*

En för den svenska gymnastiken hedrande utmärkelse tilldelades under det danska kongabesöket i Stockholm, lä-

Från danskt autentiskt håll ha vi blifvit uppmärksamgjorda på att det ej, som vi uppgifvit, varit Danska fiskeritställningens stora guldmedalj, som tillerkänts byråchef Trybom, utan den danska förtjänstmedaljen i guld, en utmärkelse, som i Dan-

P. SABATIER. Den andre eröfraren af årets Nobelpris i kemi. Se föreg. nummer.

mark skattas utomordentligt högt. Vår meddelare skriver härom.

"Min personlige Mening er, at der ikke kunde være tildelt Hr. Bureauchef Trybom en smukkere Anerkendelse og Udmærkelse for hans af os Danske saa højt skattede Virksomhed og

E. LIEBERATH, Sveriges scoutchef, på föredragsturné genom landet.

12-ÅRIGE HARRY GRÖNBERG, af Carnegie-stiftelsen tilldelad silfverur och 1,000 kr för hjältebragd, räddning af 5-åring.

rarinnan vid K. Gymnastiska centralinstituttet, frkn Sally Högström, som då fick mottaga den danska förtjänstmedaljen i guld som ett erkännande af det energiska och storartade arbete hon nedlagt på att i Danmark införa och utbreda den Lingska gymnastiken.

HJO ORKESTERFÖRENING, tillkommen på initiativ af rådmän E. Westin, dirigerad af org. D. Andersson och sammansatt af amatörer, har med en rad förträffliga konserter höjt intresset för musik i sin stad och trakt. Fru Olga Sjöstedt, f. Berg, förut vid K. Operan, bidrager såsom solist i sångpartien. — (Foto. Kjellgren, Hjo.)

Foto. Wiklund, Näsby.

NÄSBJÖ SAMSKOLA OCH DESS HÖGTIDLIGA INVIGNING. 1. Öfverdirektör B. J. Bergqvist, 2. Skolans donator, fröken M. Malmberg, 3. Rektor Carlström.

Klitché: S. A. D. Bengt Silfverparra, Sthlm Gbg.

Foto Olsson, Östersund.

ÖSTERSUNDS NYA RÅDHUS.

Klitché: Bengt Silfverparra

I Näsby invigdes den 2 nov. en nyuppförd ståtlig läroverksbyggnad, afsedd för Samskolan och skänkt till samhället af den kända donatorn fröken Maria Malmberg, som till detta och andra samhälleliga byggnadsföretag donerat c:a 400,000 kr. Den högtidliga invigningen förrättades af öfverdirektör B. J. Bergqvist.

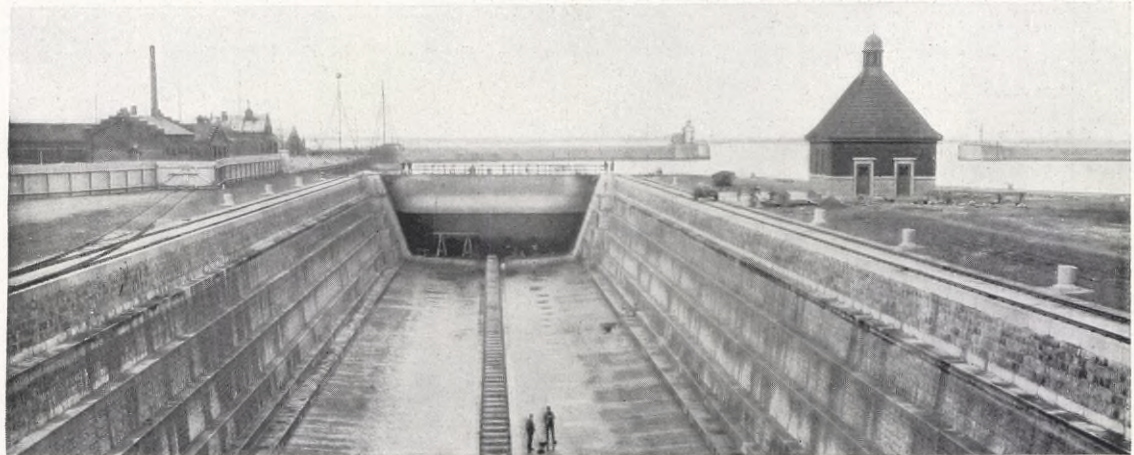
*

Östersund har i dagarna högtidligen invigt sitt nya vackra rådhus, hvilket genom sitt präktiga läge och sina väl afvägda, måleriskt grupperade byggnadsmassor gör ett imponerande intryck. Ritningarna till byggnaden hafva uppgjorts af arkitekt F. B. Wallberg som på ett synnerligen lyckligt sätt förstått att med den ståtliga arkitekturen förena ett praktiskt utnyttjande af utrymmet. Tack vare detta kan staden lämna utrymme inom rådhuset åt de flesta af sina myndigheter.

Bygget har dragit en rätt afsevärd kostnad eller mer än en half million kronor.

*

Malmö nya torrdocka står nu efter något mer än tre års arbete färdig och kommer inom den närmaste tiden att tagas i bruk. Dockan, som i sitt slag är den största i Skandinavien, är konstruerad af hamningeniören i Malmö Sune Engström och har dragit en kostnad af 1½ million kronor.

Atelier Jönh, Malmö.

MALMÖ NYA TORRDOCKA.

Klitché: Kem. A.-D. Bengt Silfverparra, Sthlm Gbg.

EFTER ORIGINALFOTOGRAFI.

KONSTANTINOPEL JUST NU, MED DE FRÄMMANDE MAKTERNAS

TURKIETS FLYKT UR EUROPA TILL MINDRE ASIEN: Flyktingar från det inre af landet inskeppas i Konstantinopel för att föras öfver till Mindre Asien — en historiskt märklig bild. EFTER ORIGINALFOTOGRAFI.

FARTYGTILL SKYDD FÖR DERAS LANDSMÄN OCH INTRESSEN.

Klisché Kem. A.-B. Benigt Sjöförsvarsskolen, Sthlm. Gbg.

MR EUROPE'S VEDERMÖDOR.

FÖR HVAR 8 DAG AF MARI MIHI.

MR EUROPE är en gammal herre, och såsom sådan anfäktad af allehanda svärläkta åkommor. Är efter år har han tåligt plåstrat med sina krämpor, har sökt upp all världens kloka gubbar. De hafva tagit sig en stadig funderare — ty fallet är kompliceradt — och hafva sedan hvar i sin tur föreskrifvit ett modus vivendi. Så har han krallat sig fram så småningom, har hållit rådplågningar om sin hälsa med sina förtroendemän vid det gröna bordet, har pröfvat all möjlig medicin. Dock har det onda icke kunnat aflägsnas. Tvärtom! — Ibland känner han sig riktigt urusel — och så har tanken på en radikalur, på en sista förtviflad utväg att äntligen blifva det onda kvitt, uppstått hos honom. Men så fort han antydt detta, har där uppstått ett alldeles hiskligt rabalder, kursfall, fallissement, prässpolemik och protester af alla slag.

— En radikalur! För en man i eder ställning! skrika de tvåspaltiga stereotyperade ledarne.

Den sjuke vidhåller ändå, att ett extraordinärt botemedel är det enda möjliga för att han skall komma sig riktigt.

Men finansärerna blifva alldeles utom sig, bara han rycker det allra minsta på den tråden.

— En radikalur! Är ni alldeles från vettet? Hur skulle ni kunna sitta på kontoret på samma gång som ni ligga på operationsbordet — och vi ha inte lust att betala räkningen. Vi ha nog utgifter ändå. —

— Nej, låt dem inte ta till knifven, fara de fort, för då blir den ena villan värre än den andra, och vi kunna inte svara för följderna. Utan lyd nu vårt råd och försök med Alcocks plåster en gång till.

Då suckar den gamle herrn och köper nya plåster och lägger på sig, alltmedan hans sekreterare telegraferar till alla väderstrecken, att hans tillstånd inte inger några som helst anledningar till farhågor.

Men då kontoret blifvit stängdt för dagen, drager han sig till minnes en läkare, som benämnes Döddoktorn. Till denne smyger han sig tvekande med mössan neddragen i pannan, sedan mörkret fallit på. — Ingen går till Döddoktorn förrän man försökt och förkastat alla andra medel. Ty den store kirurgen tror hvarken på recept och ordinationer eller hypnotiska seanser, utan han griper genast till knifven.

I kväll sitter gamla skrala snälla mr Europe hos Döddoktorn och frågar huru han skall bära sig åt med alla sina krassligheter.

— För min del känner jag endast ett sätt, svarar denne torrt, pekande med tummen mot instrumentskåpet.

— Men det kommer att hindra mig från att sitta på kontoret, och sedan blir jag förstas fasligt schackmatt efter all blodförlusten, menar patienten, som aldrig kan besluta sig.

— Ja, den som ligger på operationsbordet kan inte sitta på skrufstolen, medger kirurgen vresigt. Och vetenskapen har ännu ej lärt sig att amputera utan blodförlust.

Så skrockar han sitt allra elakaste skratt, medan han tuggar på sin svarta cigarr och tillägger:

— Vänta, jag vet bestämdt en utväg ändå...

— Huru skall jag kunna tacka er, utbrister mr Europe, rusar upp och tycker hans hand. — Ni känner sålunda ett sätt —

— Jo, jag lär ska ha en framstående kollega Haag, som kan aflägsna åkommor af edert slag med

besvärjelser, hvilka han präntar på papper. Hvarför inte vända er till honom?

— Vända mig till honom! Ack, om ni visste huru jag sprungit till honom både bittida och sent. Har haft honom till bordsgranne på stora banketter, har hållit tal för honom, som hela världen applåderat. — Haag är välvillig, det är sant, men det är som om han ingenting skulle förmå mot mitt onda, ehuru han ju ska vara specialist på området. Så länge jag känner mig väl, finnes det ingen jag hellre rådfrågar, men så fort mitt gamla onda ansätter mig på nytt, står han aldeles handfallen. Han är framtidens läkare, därom är jag öfvertygad — naturligtvis — men ser ni att just precis nu...

Döddoktorn rycker på axlarna. Han ser på gamla skröpliga mr Europe och hans bistra blick blir nästan hjärtlig, då han lägger handen på hans axel och säger:

— Ja, då vet jag ingen råd mera. Men gå hem och sof på saken. En gång kommer ni nog tillbaka. — — —

Patienten lämnar honom. På hemvägen går han in på apoteket.

— Vi ta väl det vanliga, föreslår provisorin sömnigt. Ty det är sent på natten. Mr Europe nickar. Och så får han ett nytt Alcocks plåster till alla de andra! —

* * *

Jag såg en gång på Sveateatern en singales, som trampade på skarpa svärds klingor, som gjorde en stege af dem, hvilken han klef upp på — det var för resten aldeles ofattligt huru han kunde trampa på dem utan att sårade de bara fötterna.

Bakom mig suto några skojiga herrar och slogo sig på knäna och hänskrattade åt honom. Mannen på scenen hörde det, där han arbetade i sitt bruna anletes svett. Han hörde det och han sände dem en lång, mörk blick. Han skulle kunnat fämma dem alla tre på en gång och gjort mos af dem i en handvändning. Han kunde rört den ene efter den andre. Ett hastigt litet grepp, och de hade legat där liflösa.

Men det förstodo de inte. Och inte heller förstodo de, att de hade framför sig en människa, som arbetade för sitt lif. Denna farliga lek var det enda den mannen kunde; och han lekte den hvarje kväll, mörk och lugn, inför sysslösa människor. En främling från solens land, som trampade på slipade klingor, till fröjd för släta knoddar!

För tjugu år sedan mönstrade man de små japanska ambassadörerna, där de rörde sig i sina obekväma europeiska uniformer, ungefär på samma sätt som man beskådade den singalesiske akrobaten. Och för fem år sedan, minnes jag, huru man på en soare i Konstantinopel visade mig på en herre, hvilken visserligen såg lite egen ut.

— Vet ni hvad det där är för en? hviskade man. Jo, det är serbiska sändebudet, har ni sett på f—n, det är kung Petars kusin, excellensen Nenadovitj — titta på'n!

Nu reser herr Nenadovitj obesväradt till både Frans Josef och Der Kaiser och utvecklar sina synpunkter för båda två. Och ingen människa grinar åt honom vidare.

Strax förut kuskade den ryske utrikesministern ideligen mellan Berlin, Paris och London. Herr Sassonov hade i kappsäcken sin trekantiga hatt, sin berömda "outgrundlighet" och det lika berömda status quo. Nu har han bara hatten och outgrundligheten kvar. Status quo har kommit bort.

De öfver axeln sedda Balkanfolken hafva bättrat på sitt anseende högst betydligt. Bråkmakarne därnere i det oroliga hörnet ha lagt vantarna på det under dubbla lås förvarade status quo och hafva slagit det i stycken.

De korrekta konferenserna, där belevade herrar, med omsorgsfullt valda ord och ständigt i det djupaste samförstånd länkade världens öden, visserligen ofta på ett sätt, hvaröfver the grand old man skulle rodnat och den storvulne järnkanslären skulle gapskrattat, men i alla fall under de angenämaste former och med alltid bibehållen värdighet, allt det där har blifvit stördt på ett högst oväntadt och obehagligt sätt. Verkligen på ett högst oväntadt och obehagligt sätt. Kriget som satt fångsladt i generalstabernas arkiv, har brutit sig ut, sluppit lös och ingen människa vet hvart det bär iväg med det.

Europas diplomati befinner sig i samma läge som en björn i en porslinsbod. Minsta rörelse, och allt ramlar och skräller omkring honom.

Statskonsten står och stampar i en återvändsgränd. Alla lögner äro utslitna, alla förevändningar genomskådade — och det betänkligaste af allt: respekten för stormakterna är borta. Bara för ett år sedan lydde Italien det varnande fingret. Men de vilda sällarna söder om Donau akta ej ett dytt därpå. Enligt det sista telegrammet från Belgrad öfveröser lilla uppkomlings-Serbien med de gemenaste skällsord gamla förnåma Österrike.

Den europeiska konserten, som musicerade så diskret och samstämmigt, är totalt döfvad af det nya, bullrande kapellet, som öfverväget och oförsagdt dunkar sitt hemlands vilda rapsodier.

Än sedan, hvad betyder Balkan i och för sig? Låt oss lokalisera kriget, d. v. s. låt oss stänga in dem i en bur att riva ihjäl hvarandra! Dock, det värsta är att äfven västerns folk börja minnas att äfven de äro söner af krigare. Själva nykra och säfliga Times har i dag sagt ifrån att tålmodet har sina gränser, det också.

Det är däri det ligger. Att gamle mr Europe börjat konferera i smyg med Döddoktorn.

Finansierarna hafva fått nys om saken, och de kunna knappast sitta stilla af ängslan. — Grängesberg, Rio Tinto, Amalgamated Copper, allt är rörligt.

Gud i himlen, blåser det då verkligen upp till den stora stormen? Den stora stormen, i hvilken så många af de moderna pappersförmögenheterna skola sopas bort.

Aldrig har läget varit mera kritiskt än nu, det vet man. Och att det finnes så många mellanhafvanden, hvilka ligga oss mycket närmare än Balkan, och hvilka en gång måste göras upp. Inte med Alcocks plåster, utan med stål. Är räkningsdagen inne nu? Ja, det vet man inte, och det är fåfängt att spå. Agadirproblemet såg omöjligt ut det också. Men då man kunde lösa *det*, så finnes ännu hopp. I alla fall får man vara tacksam för hvarje timme, som freden ännu kan bevaras, för hvarje millimeter, som den sköra tråden ännu kan tänjas ut — åtminstone om man tror att kriget är den största af alla hemsökelser.

Luften är tung af rykten. Endast Tyskland tiger. En vindstilla, molnig tystnad, mot hvilken alla blicka med bäfvan. Skola dessa moln kunna skingras ännu en gång. Eller skall ur dem till sist framblixtra det som ingen dristar föreställa sig, men som vid ett tillfälle med all möjlig tydlighet uttrycks just på tyska: — *Das grosse Kladderadatsch?*

Den i nästföregående öfversikt framkastade förmodan, att turkarna i Tschataldja-linien skulle, gynnade af en kortare etapplinie, komma att bjuda ett aktningvärdt motstånd, har till fullo bekräftats. Utom den genom arméns närhet till Konstantinopel underlättade tillförseln af ammunition och lifsförnödenheter har äfven en annan omständighet i väsentlig mån bidragit att öka den turkiska arméns motståndskraft. Det säges, och är också sannolikt, att de trupper som i första hand skickats i elden utgjorts till stor del af dess kristna och judiska element, dels Turkiets undersåtar af samma nationalitet som fienden. Att dessa trupper icke haft allt för långt till flykt eller desertering är själfallet. Här i det sista kraftprovet vid Tschataldja deltaga däremot hufvudsakligen turkiska kärntrupper, till stor del öfverförda från Mindre Asien, hvilka ännu icke varit i elden. Att den därigenom vunna homogeniteten i den turkiska armén bidragit till dess inre styrka är utom allt tvifvel.

Allt sedan söndagen den 17 november pågår den blodiga kampen om Tschataldjuställningen. Bulgarna, numera förstärkta med en del serbiska och möjligen äfven grekiska trupper, hafva hittills förgäfvets sökt bryta den turkiska försvarslinien såväl

SCHEFFET PASCHA, designerad till president i en tilltänkt Turkisk republik och ryklesvis arresterad.

på dess högra och vänstra flygel som i midten vid Hademköj. På flyglarna har försvaret kraftigt understöds af turkiska krigsfartyg.

På den västra krigsskådeplatsen kan man ej längre tala om en turkisk fältarmé. Efter de serbiska segrarne vid Monastir äro de sista resterna af den turkiska västarmén skingrade. I det längsta har man antagit, att en turkisk reserv skulle befinna sig i närheten af Seres, men de senaste underrättelserna gifva tydligt vid handen, att detta antagande varit utan grund. Det största intresset samlar sig om serbernas och montenegrinernas antagande mot Adriatiska hafvet och de storpolitiska följderna däraf: I samma ögonblick som serberna sätta sig i besittning af Alessio, S. Giovanni di Medua eller Durazzo, stå utan tvifvel österrikiska trupper och österrikisk-italienska flottan, färdiga att ingripa.

Ännu äro Adrianopel, Skutari och Janina turkiska.

I det hela har krigsläget under den sist förlutna veckan väsentligt förändrats till turkarnes fördel, oakadt motgångarna i väster, en omständighet som för dem bör hafva ett gynnsamt inflytande vid de, såsom det säges, nu påbörjade fredsunderhandlingarne.

G. R.

Efter fotografier.

FRÅN BULGARISKA HÖCKVARTERET: Bulgarisk soldat läser om segern vid Lüle Burgas för sårade kamrater.

Kliche: Kem. A.-B. Bengt Sjöberg, Skun-Gib.

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Ernst Silfverman.

SIR CECIL SPRING-RICE. Sedan 1908 Stor Britanniens minister i Stockholm — i dagarne utnämnd till minister i Washington.

Stor Britanniens sändebud i Stockholm *sir Cecil Spring-Rice* har nyligen utnämnts till ambassadör i Washington efter därvarande engelske ambassadören J. Bryce, som vid årets slut träder tillbaka från sin befattning.

Sir Cecil Spring-Rice, som är född 1855, kom vid unga år in på den diplomatiska banan. Efter att halva tjänstgjort vid de engelska beskickningarna i Washington, Bryssel, Tokio, Berlin och Teheran utnämndes han 1904 till engelsk minister i Persien. Af ohälsa tvingades han efter något år att lämna denna krävande post och söka en längre tids hvila. Sedan krafterna återvunnits, tillträdde han år 1908 ministerbefattningen i Stockholm, där han genom sina gedigna egenskaper tillvunnit sig allmänna och uppriktiga sympatier.

Efter porträtt. Kliché: Ernst Silfverman.

GREFVE MAXIMILIAN HADIK VON FUTAK, Österrike-Ungerns nye minister i Stockholm.

Österrike-Ungerns nyutnämnde minister i Stockholm *grefve Maximilian Hadik von Futak* har i dagarne anländt till huvudstaden.

Den nye envoyén, till börden ungrare och född år 1860, inträdde efter afslutade juridiska studier på den diplomatiska banan. Han har varit attaché vid Österrikisk-Ungerska legationerna i Berlin, Dresden och London, legationssekreterare i Bryssel, Paris, Athen, Rom och München samt legationsråd vid sitt lands beskickning vid Va-

ANDREW CARNEGIE, 75 ÅR 25 NOV. Efter nytaget porträtt från Skibo i Skottland, Carnegies residens.

tikanen. Grefve v. Futak, som senast i egenskap af minister varit ackrediterad i Mexico, har nu under något år varit tjänstledig och därunder vistats i Wien.

Andrew Carnegie, den beryktade amerikanske millionären — filantropen, fyllde d. 25 nov. 75 år hyljad från alla håll af världen där hans storslagna välgörenhet kommit mänskligheten tillgodo. — *Freden, Bildningen och Hjeltemodeln* har i stort sedt främst funnit sin gynnare i Carnegie då han donerat oerhörda kapital till Fredsinstitutionen i Haag, till Universitet och Bibliotek m. m. i Amerika och Europa samt till s. k. Hjeltefonder i ett stort antal länder. Äfven Sverige har fått en sådan "Hjeltefond" ur hvilken utdelning just i dagarne skett. (Se sidan 134)

Efter fotografi.

Kliché: Ernst Silfverman.

T. WOODROW WILSON, Amerikas nyvalde president. Ögonblicksbild från senaste presidentval.

Det gamla herresätet *Lyckås* i Jönköpings län har i dagarna försålt till ett danskt konsortium. Egendomen, som omfattar 18½ mantal är taxerad till i det närmaste en miljon kr.

Lyckås tillhörde på 1600- och en del af 1700-talet ätten Brahe och det var här som Gustaf II Adolf och Ebba Brahe första

Foto. Ewald, Herrljunga.

LYCKÅS, det gamla småländska godset, försålt till ett danskt konsortium.

gången sammanträffade. År 1822 såldes godset till öfverståthållaren greve J. Essen Hamilton och har nu senast ägts af godsägaren James Hamilton.

*

Den flera hundra år gamla, ståtliga mangårdsbyggnaden på *Herrestads* egendom i Östbo härad nedbrann till grunden natten mellan den 15 och 16 november. Till egendomen knytter sig det vackra och för ortsbefolkningen kära minnet af "mormor på Herrestad" den tyskfödda Emilie Petersén, som under det svåra missväxtåret 1838 genom sin klokhed och stora gifmildhet afvärdade nöden från Östbo härad. Vid eldsvådan beboddes byggnaden endast af några bland gårdsofolket.

*

HERRESTAD i Småland, sköfladt af en förödande eldsvåda.

Amatörfotografi

I *Hudiksvalls hamn* inträffade den 22 nov. en fartygsolycka, i det ångaren "Niobe" på ingående rände på den vid kajen förtöjda ångaren "Hudiksvall", hvilken fick sidan, något akter om midskepps, upprifven från relingen till under vattenlinien samt dessutom erhöi svåra inre skador. Genom däckslastens lämpning öfver till motsatta sidan kom läckan öfver vattnet. Reparationen af skadan beräknas draga en kostnad af minst 15,000 kr. Orsaken till kollisionen var, att "Niobe", som var lastad på stälfven, icke lydte roder.

BORAS GUMMIVÄFVERI, härjadt af eldsvåda den 13 nov.

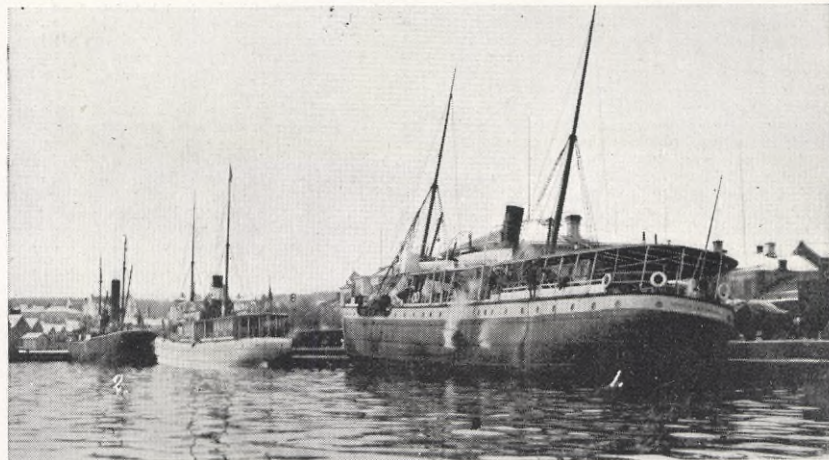
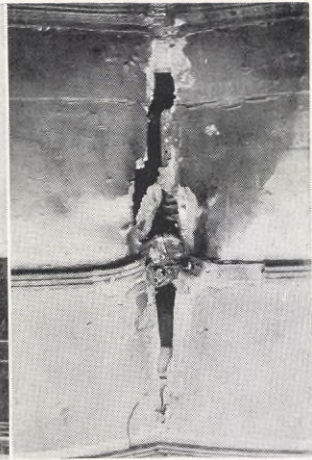

Foto. Johanson, Hudiksvall.

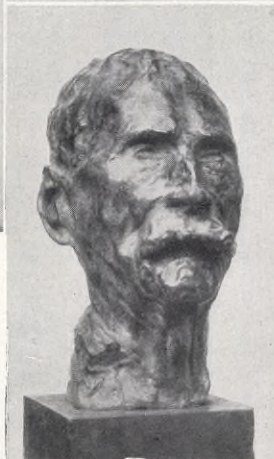
KOLLISSIONEN I HUDIKSVALLS HAMN: Ångaren Hudiksvall (1) och Niobe (2) samt läckan å den Jörstnämnde

Källa: Kem. A.-E. Lenzl Suferpartie, St. am Gbg.

Foto. Boelinski, Cöteborg.
"RHAPSODIE" 1909.
PORTRÄTTBYST AF GREFVINNAN
ALICE TROLLE.
"OPHELIA" 1912.

"GAMMAL SOLDAT".
"FRANCISCO D'ANDRADE".

Efter fotograf. Klische: Ernst Sjöström.
DEN I EDSHULT NYFUNNA,
MÄRKLIGA MADONNABILDEN.

Klische: Ernst Sjöström.

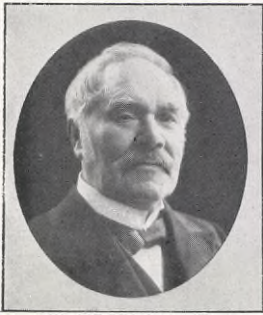
Samtidigt med Edvard Munchs utställning, omtalad i ett föreg. nr af Hvar 8 Dag, pagar i Göteborg, i E. Olssons konsthandel, en exposition af skulptur hvilken äfven den bör betraktas som en märklig tilldragelse i vårt konstlif. David Edström har väl flere gånger utställt med Konstnärslöfvet, bl. a. i Berlin 1910, men knappast någonsin har han bjudit sina landsmän ett så godt tillfälle som nu att se hvad han går för. Han visar oss en dryg del af sina arbeten alltifran ungdomens blyga försök och energiska ansatser till de mogna mästerstyckena från den dag som är. Bland monumental utkast märkas skissen till Industrimonument i Stockholm, en brunn krönt af en knippe män kämpande med en jätteorm och ett sphinxhufud af dämonisk uttrycksfullhet. En serie personifikationer af laster och passioner: högmodet, girigheten, rädslan äro koncentrerade karaktärsskildringar af medeltida fantastisk styrka. Ypperst bland allt äro dock bysterna: millionärer, ministrar och poeter, damer och småbarn, allt af en själsk liffullhet och med en formens stort uppfattade rikedom, som ställer dem i främsta klassen af modern bildhuggarekonst. Ju mer man ser dem dess mer finner man att se, ty de äga något af lifvets egen outtömlighet och outgrundlighet. Alla de utställda verken äro i teracotta och brons, men man skönjer i dem likafullt den monumental fasthet och väsentlighet i formkänslan, hvilken skulle räcka äfven för marmorn och graniten. David Edström, som är född i Hvetlanda år 1873, har pröfvat ett omväxlande lif i Nordamerika, Italien och Paris men hyser en varm ästundan att en gång stanna i sitt eget land, att vara och förblifva en svensk konstnär.]

A. R.

På vinden till en bondgård, Ärnaberg, i Edshults socken lång inne i Småland har nyligen af amanuensen vid statens historiska museum A. Lindblom påträffats ett medeltida konstverk en *madonnabild* från — antagligen — 1300-talet. Den intressanta skulpturen har införlifvats med Nationalmusei samlingar och anses som ett af dess värdefullaste konstföremål från nämnda tid.

Hur madonnabilden kommit att hamna på en bondstuguvind hör till ett af de många led-samma kapitlen ur den svenska vandalismens historia. På 1830-talet såldes Edshults gamla kyrka på auktion, och dess inventarier spredos för himlens alla vindar. Altarringen förvandlades till stängsel kring en svingård, predikstolen till en hundkoja, alla helgonbilderna skingrades och förstördes. Endast en enda af kyrkans dyrbarheter, den här omnämnda storslagna madonnabilden, har nu genom en lycklig tillfällighet räddats undan förstörelsen.

* Data å sista sidan.

F. O. HYVÉN.
Rådman. — Torshälla.
90 år 13 Nov.*

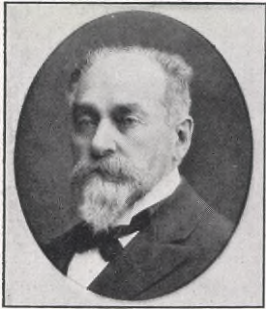
J. P. GERTZÉN.
Prost. Kyrkoh. — Ventlinge.
70 år 27 Nov.*

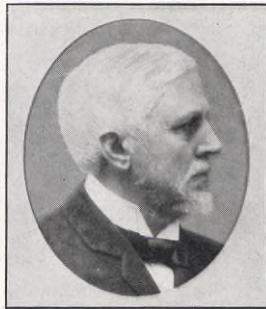
C. A. HÄGGLUND.
Rektor. Teol. d.r. — Östersund.
60 år 27 Nov.*

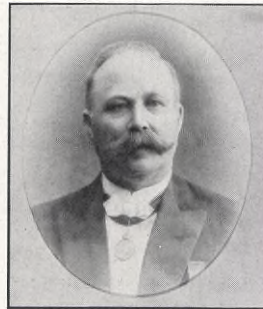
K. V. KARNELL.
Kyrkoherde. — Karesuando.
50 år 27 Nov.*

A. LARSSON.
F. d. Grosshandlande. — Sthlm.
80 år 25 Nov.*

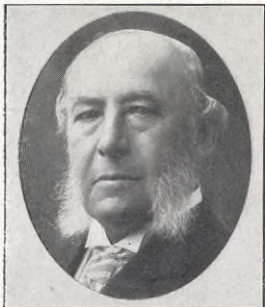
A. ANDRÉN.
F. d. Bankdirektör. — Göteborg.
75 år 19 Nov.*

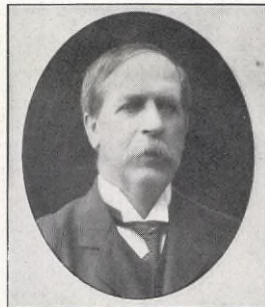
P. V. JOHANSSON.
Disponent. — Tidaholm.
50 år 26 Nov.*

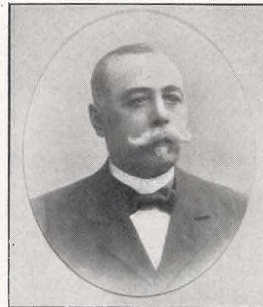
E. A. WESTERLUND.
Disponent. — Luleå.
50 år 14 Nov.*

L. V. M. WERNMARK †.
F. d. Öfverläkare. — Sthlm.
F. 37. † 17 Nov. (årg. XIV: 2)

O. P. WIGERT †.
F. d. Lektor. Fil. d.r. — Sthlm.
F. 44. † 16 Nov.*

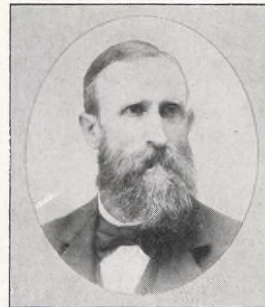
J. PLANTIN †.
Bandirektör. — Västerås.
F. 44. † 16 Nov.*

E. STERN †.
Direktör. — Stockholm.
F. 44. † 15 Nov.*

A. E. PETERSSON †.
Godsegare. — Lindhamra.
F. 39. † 5 Nov.*

H. LARSSON †.
Sköldirektör. — Vesterås.
F. 47. † 6 Nov.*

A. J. ELIASSON †.
Landbrukare. — Olofstorp.
F. 47. † 4 Nov.*

A. LJUNGDAHL †.
Handlande. — Lund.
F. 61. † 13 Nov.*

"KEJSARINNAN" PÅ SVENSKA TEATERN. Fru Gerda Lundquist-Dahlström (Kejsarinnan Katarina), herrar Arehn (tsar Peter) och Klintberg (Menschikoff).

T. h.: V. VON HEIDENSTAMS "SPÅMANNEN" PÅ K. DRAMATISKA TEATERN. Fröken T. Teje som Apollo.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

FRANS OSKAR HYVÉN. Stadsbokhåll. i Torshälla 74—99, rådmans sedan 86. Var på sin tid och under många år kyrkovård, ordf. i fattigv.-styr., stadsfullmäktiges sekr.

AXEL HÄGGLUND. Stud.-ex. 72, teol. dr. 07, lektor i Jönköping 82, rektor v. Östersunds h. a. lärov. sedan 88. Stadsfullmäktig i Östersund sedan 11, led. af folkskolestyr. o. af kyrkorådet; ordf. i styr. f. Östersunds elem.-lärov. f. fl.

VITALIS KARNELL. Stud. ex. 82, prestv. 99, kyrkoherde i Karesuando sedan 02. Folkskoleinspektör sedan 02, landstingsman sedan 04, led. af Lappkommissionen af 06, expert i skiljedomstolen i renbetesstrågan af 09.

MARTHA HEDMAN, en ung svensk skådespelerska som med stor framgång uppträder på Garrick Theatre, Newyork, i hufvudrollen i "Attacken".

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga påföljd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG.

ADLER LARSSON. Inneh. af grosshandels- och skeppsrederiäffär i Stockholm 60—05. Led. af Stockholms stadsfullmäktige 89—05. Ridd. af C. XIII-O.

ANDERS ANDRÉEN. Inträdde i Skand. Kred.-A.-Bs tjänst 66, 2:de verkst. direktör v. hufvudkontoret i Göteborg 77, verkst. direktör derst. 93—10. Led. af bankens styrelse sedan 93.

VICTOR JOHANSSON. Anst. v. Tidaholms bruks a.-b. 82, inom hvilket han avancerat till disponent o. verkst. direktör sedan 02. Var på sin tid led. af municipalstyr. o. kommunalnämnden samt komm. stämmans ordförande; då Tidaholm erhöll stadsrättigheter blef J. stadsfullmäktiges ordförande samt af k. maj:t förordn. till stadsstyrelsens ordf. o. stadens styresman. Led. af kyrko- o. skolråd, drätselkammare o. helsov.-nämnd. — Ordf. i byggn. nämnden o. byggn. styr.; stiftare af o. ordf. i styr. f. Sparbanken, led. af Skarab. E. Banks afd. kontors styr. Landstingsman, nämndeman.

ERIK AXEL WESTERLUND. På sin tid handlande i Jockmock, öfverflyttade 1900 till Luleå som disponent v. sågverk. Var under vistelsen i Jockmock ordf. i kommunalstämman, led. af komm.-nämnden o. fattigv.-styr., led. af kyrko- o. skolråd, ordf. i styr. f. Sparbanken. Landstingsman.

OSCAR WIGERT †. Stud. ex. 63, fil. dr. 72, adj. i Kalmar 71, i Jönköping 72, lektor i Norrköping 73, v. h. latinlärov. å Normalm i Stockholm 85—90. Framstående läroboksförf. särskildt f. undervisn. i franska språket.

JOHAN PLANTIN †. Nivellör v. stat. järnv. 64, verkade v. stat. o. ensk. järnvägar o. blef 77 baningenör v. Stockholm—Vesterås—Bergsl. järnv.; bandirektör o. chef f. banafd. 01. Led. af Västerås stadsfullmäktige sedan 89, led. af byggn. nämnden sedan 98, senare år dess v. ordf.

EMIL STERN †. Ene grundläggaren af den stora matt- o. möbelygs-äffären Myrstedt & Stern i Stockholm, 91 ombildad till aktiebolag och numera en af Nordens största äffärer i branchen.

AXEL PETERSSON †. Efter afslutade landtbl.-studier, arrend. o. förvalt. af egendomar. Eg. egendomen Lindhamra i Österg. län. Stiftare af o. kamrer v. N. Kinda här. sparbank, led. af styr. f. brandstodsbol., ordf. i allmänningsstyr., kommunalordf., landstingsman. Led. af Riksd. A. K. 85—93, led. af bevilln.-ntsk. 88—90.

HANS LARSSON †. Stud.-ex. 66, föreståndare f. Tekn. skolan i Vesterås sedan 82. Stadsfullmäktig sedan 90, led. af skolråd, byggn.-nämnd, helsov.-nämnd; led. af styr. f. arbet.-inst., ordf. i nämnden f. Zimmermanska slöjdskolefonden, ordf. i Sundinska understödsfonden. Led. af styr. f. Vesterås h. lärov. f. fl. sedan 99, led. af styr. f. den af honom grundade Natt-härbärgsföreningen.

ANDERS JOHAN ELIASSON †. Eg. egendomen Olofstorps i Hall. län. På sin tid nämndeman, ordf. i komm.-stämma o. nämnd, led. af kyrko- o. skolråd, v. ordf. i sistn., skiftesgodman, godman vid landtmät.-förrätt.

AUGUST LJUNGDAHL †. Inneh. af firman Aug. Ljungdahls herrekeringsaffär i Lund. Led. af stadsfullmäktige sedan 07, af drätselkammaren 02—05, af bevilln. beredn. 1900—02; komm. ombud v. mantalsskrifn. 98—12. Kassör i Handelsklassens i Lund Understödsstiftelse, i Fören. f. Skollosskolonier o. Barnbespisning, styr. led. i Lunds stads understödsfören. 02—11, ordf. i Lunds handelsklubb 05—11.

INNEHÅLL.

Karl XII. Historisk studie af Max Schärer v. Waldheim. — Bilder till svenska dagskrönikan. — David Edströms skulpturinställning. — Återfunnen medeltidsskulptur. — Två teaterpremiärer, "Spåmannen" och "Kejsarinnan". — Svensk skådespelerska i Amerika. — Bilder från Konstantinopel. — "Mr Europe's veder-mödr" af Mari Mili. — Balkankriget i ord och bild. — Ministerskiften i Stockholm. — Andrew Carnegie. — Amerikas president vid valurnan. — Veckans porträttgalleri.